

Дарниця (поетичний цикл)

Богдан Кириєнко

З нічного вікна

Кріпко околиця спить у пітьмі.
Ніч надійшла до столиці.
Місячне сяйво замкнули в тюрмі
Хмариська-завойовниці.

Хоч де-не-де і горять ліхтарі,
Рідкісні гості району,
Блиском своїм не здолають вони
Темряву цю беззаконну.

Дивляться лампи крихкі на асфальт,
Сонно, і тьмяно так сяють,
Мовби очікують свого кінця,
Й мало-помалу, згасають.

Голі дерева те бачать, і в мить
Віти до неба підносять.
Боючись нападу лиха і бід,
В Господа захисту просять.

Я ж, біля свого вікна стоячи,
Грізний пейзаж оглядаю,
Пальцями стиснувши губи свої,
В темінь сумну промовляю:

"Дарнице, раднице дивна моя,
Що ж відбулося з тобою?
Рідною серцю колись ти була,
Нині ти стала чужою..."

***

Дніпро бурхливий, сірий і бездонний,

Заскиглив нині, наче божевільний!
Хвилюється потужний, повноводний,
Здійнявши вгору моторошні хвилі.

Розгнівався на бундючні небеса,
Котрі дощем його підступно дразнять.
А з дальніх круч, з-під пишного хреста,
Дзвінниця Лаври стежила уважно

За тим, як водянисті язики,
Запінивши уста отруйні, просто
Карабкались, мов змії, на стовпи
Масивних балок Дарницького мосту!

Штовхне їх вітер — впадуть вони, й в мить,
Шубовсне із поверхні грізний вибух!
Вода хвилини дві прошелестить,
Набуде ще похмурішого виду,

І знов сліпою повінню страшить,
Мов зашморгом, Лівобережжя сонне.
А з Видубич бадьорий дзвін свистить
Так жалібно, немов ось-ось потоне!

Дніпро бездонний, сірий, повноводний,
Чи є на цю негоду Божа воля?
Не гнівайся, о старче сивочолий!
Прости, що ми завдали тобі болю!

Абрикос

Піднявся теплолюбний абрикос
З-під ноші непохитних брил бетону,
Так, начебто йому звелів Христос:
"Устань! Живи! Бо ще не час для скону!"

Він встав, підвівся, й навесні розцвів,
Не боючись ні грому залізниці,
Ні свисту мимохідних поїздів!
При Дарничанці, наче при криниці,

Розпушився, пробившись крізь сміття,
Зневаживши заводу грізні стуки!
Усе живе так прагне до життя,
Долаючи утрати, біль та муки,

І вірить, що розквітне в добрий час,
Та й плід подасть мандрівникові в руки.
Який це приклад прагнення для нас!
Не знайдеш більш мудрішої науки!

Березняки в тумані

Знову брежнєвські кремези
Проти неба повстають,
Споглядаючи тривожно
У туманну каламуть,

І безрадісно блукають
В шумі джунглів кам'яних,
Немов башти вавилонські,
Та й на власний тяжкий гріх,

Все зростають вище, й вище,
На глум Господу, й на гнів.
В полуденному безладді
Нема спокою і їм.

Всі в дірявих діадемах,
Білі свитки на плечах,
А в зашурганих кишенях —
Самі діри! Просто жах!

В їх блідому однострої —
Лиш суцільна простота!
Під копитами конає
Бідний Тельбін-сирота.

Протестуйте ж проти світу,
Як би він не дорікав.
Та глядіть, не розчавіте

Г-подібного ставка!

Мій від'їзд

Не без хвилювання
В цей вечір останній
Столицю свою я лишав...
Дорога рясніла
Вогнями міськими,
Прспект мене в даль проводжав.

Світились будинки,
То друзів домівки,
У котрих в гостях я бував.
Я став промовляти:
"Бувайте! Бувайте
Усі, кого здавна я знав!

Ось в мандрах я знову.
Бувайте, братове,
Я довгих доріг не боюсь.
І ви не сумуйте,
Себе не хвилюйте,
До вас я іще повернусь.

Бувай, товариство,
З яким я з дитинства
Спізнався, й дружу до цих пір!
Бувай, моє місто!
Іскрись променисто!
Вернусь я й до тебе, повір!"